

Dosarul nr. 2ra-1376/23
2-17100960-01-2ra-04092023

Prima instanță: Judecătoria Hîncești, sediul Central (jud. M. Macar)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: M. Anton, V. Cotorobai, I. Secrieru)

Î N C H E I E R E

31 iulie 2024

mun. Chișinău

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

Completul de judecată, în componența:
Președinte, judecător
Judecători

Stela Procopciuc
Oxana Parfeni
Mariana Ursachi

examinând admisibilitatea recursului declarat de Sergiu Moraru, reprezentat de avocatul Adrian Grosu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Sergiu Moraru împotriva Societății cu Răspundere Limitată „ADMIR CONSTRUCT” cu privire la încasarea contravalorii produsului, penalității și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 25 mai 2023 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 24 octombrie 2017, prin intermediul poștei terestre (Vol.I, f.d.21), Sergiu Moraru, reprezentat de avocatul stagiar Adrian Grosu, a depus cerere de chemare în judecată împotriva S.R.L. „ADMIR CONSTRUCT”, solicitând încasarea sumei de 17 115,00 lei cu titlu de contravaloare a produsului de calitate necorespunzătoare, a sumei de 38 508,75 de lei cu titlu de penalitate legală și a sumei de 3 000 de lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că la 17 iulie 2017 a încheiat contractul de antrepriză cu S.R.L. „ADMIR CONSTRUCT”, prin care ultima s-a obligat să proiecteze, asambleze și să livreze produse de tâmplărie către consumator până la 31 iulie 2017. Obiectul contractului a constituit ferestrele: 2 bucăți, cu dimensiunea 1500 x 1430, materiale: stejar auriu, tip furnitură- oscar, tip sticlă-simplă; 2 bucăți, cu dimensiunea 1500 x 1400, materiale: stejar auriu, tip furnitură- oscar, tip sticlă simplă. Costul produselor era de 17 115,00 lei. Deși, a achitat integral costul produselor livrate, însă la momentul instalării acestora, a depistat că, produsele sunt de calitate necorespunzătoare.

Referitor la specificațiile tehnice, părțile au convenit la momentul încheierii contractului că ferestrele urmează să fie asamblate din 2 secțiuni. În fapt, ferestrele livrate sunt din 3 secțiuni, contrar înțelegerii.

În cadrul întâlnirilor personale și a convorbirilor telefonice a solicitat pârâtului să-i restituie contravaloarea produsului de calitate necorespunzătoare,

însă ultimul a refuzat.

La 01 septembrie 2017 a expediat în adresa pârâtului o reclamație, recepționată de ultimul la 07 septembrie 2017, prin care a indicat despre livrarea unor produse necorespunzătoare și a solicitat restituirea contravalorii, care a rămas fără executare.

Reclamantul a precizat că, potrivit pct. 3.3 din contractul de antrepriză, părțile au convenit că, antreprenorul este responsabil de calitatea tâmplăriei și montării, oferind garanție pe termen de 5 ani din data montării. Deși reclamația a fost înaintată în interiorul termenului de garanție, pârâtul a ezitat să se conformeze prevederilor contractuale și a rigurilor stabilite de legislație, pentru a remedia deficiența produsului livrat, deficiențe care nu sunt imputabile consumatorului. Părțile au convenit asupra unor anumite specificații tehnice, însă pârâtul a livrat și a montat un produs necorespunzător.

Legislația obligă vânzătorul să efectueze o expertiză pentru a demonstra vina consumatorului în ceea ce privește deficiențele apărute. La caz, în lipsa efectuării expertizei obligatorii, s-a inversat sarcina probațiunii, fapt ce prezumă că cele relatate referitor la deficiențe, sunt veridice, ultimele survenind în lipsa vinovăției sale. Pârâtul urmează să restituie contravaloarea produsului, în mod necondiționat.

Cu trimitere la prevederile art. 32 alin.(1) din Legea privind protecția consumatorilor, reclamantul a declarat că la data de 23 octombrie 2017 penalitatea legală constituia suma de 38 508,75 de lei.

De asemenea, drept urmare a depunerii cererii de chemare în judecată, a suportat cheltuieli pentru asistența juridică în valoare de 3 000 de lei, care sunt în corespundere cu Recomandarea Uniunii Avocaților privind cuantumul onorariilor avocaților și compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică, aprobată prin Decizia Consiliului Uniunii Avocaților din Republica Moldova nr. 2 din 30 martie 2012.

Prin hotărârea din 28 iulie 2021 a Judecătoriei Hîncești, sediul Central, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Sergiu Moraru împotriva S.R.L. „ADMIR CONSTRUCT” cu privire la încasarea sumei și a cheltuielilor de judecată.

În dezacord cu hotărârea primei instanței, Sergiu Moraru, reprezentat de avocatul Adrian Grosu, a declarat apel.

Prin decizia din 25 mai 2023 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Sergiu Moraru, reprezentat de avocatul Adrian Grosu și s-a menținut hotărârea din 28 iulie 2021 a Judecătoriei Hîncești, sediul Central.

În consolidarea soluției, instanța de apel a menționat că, în speță se pretinde încasarea sumei de 17 115,00 lei, în calitate de contravaloare a produsului de calitate necorespunzătoare.

Prin prisma prevederilor art. 512, art. 513 alin. (1), art.514, art.946 din Codul civil (în vigoare până la 1 martie 2019), art. 1 din Legea nr. 105 din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor, art. 18 alin. (1) din Legea nr. 105 din 13 martie 2003 (în redacția în vigoare la data încheierii contractului), instanța de apel a reiterat că, în virtutea obligațiilor contractului de antrepriză din 17 iulie 2017, S.R.L. „ADMIR CONSTRUCT”, în calitate de antreprenor, s-a obligat să proiecteze, asambleze și să livreze produse de tâmplărie către consumator până la 31 iulie 2017.

Totodată, potrivit actului - cerere, care este parte integrantă a contractului, beneficiarul Sergiu Moraru a comandat ferestre 2 unități, cu dimensiunea 1500x1430, cu materialele de executare: stejar auriu, tipul furniturii: oscar, tipul sticlei: simplă, cu deschiderea în partea dreaptă; fereastră 2 unități, cu dimensiunea 1500x1400, cu materialele de executare: stejar auriu, tipul furniturii: oscar, tipul sticlei: simplă, cu deschiderea în partea dreaptă.

La fel, corespunzător ofertei comerciale nr.191 din 18 iulie 2017, proiectarea grafică a ferestrelor cuprinde 3 secțiuni pentru fiecare unitate, cu indicarea dimensiunilor pentru fiecare secțiune.

De asemenea, potrivit pct. 4.1 din actul - cerere, reclamantul Sergiu Moraru, prin semnătură personală, a confirmat recepția și instalarea bunurilor la 01 august 2017. Totodată, a consemnat că nu are pretenții față de executarea deplină a contractului (f.d. 52).

În acest sens, instanța de apel a reiterat că, norma art. 18 alin. (1) din Legea nr. 105 din 13 martie 2003, prevede expres că vânzătorul este răspunzător față de consumator pentru orice neconformitate existentă la momentul când a fost livrat produsul.

După cum rezultă din actele cauzei, ferestrele au fost instalate la 01 august 2017, iar reclamația a fost înaintată abia la 05 octombrie 2017 (f. d. 16-17).

Instanța de apel a respins ca nefondate alegațiile apelantului precum că Legea nr. 105 din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor, în redacția din 17 iulie 2017, cât și redacția actuală, nu prevede nici un termen (cu excepția termenelor de prescripție de 3 ani) în interiorul căruia consumatorul ar fi fost obligat să înainteze reclamația către profesionist.

În speță apelantul a invocat neconformitatea produsului, care urmează a fi invocată la momentul livrării produsului, fiind un lucru vizibil și anume existența a două sau trei secțiuni a ferestrei.

Instanța de apel a punctat că, deși reclamantul/apelant a invocat în prima instanță că ferestrele au fost montate în lipsa sa, sunt lipsite de suport probator. Reclamantul/apelantul nu a invocat pătrunderea în gospodăria sa, fără acordul său.

La fel, a considerat lipsite de temei invocarea neconformităților, în condițiile în care însuși apelantul/reclamant nu a făcut dovada faptului că acesta a solicitat că ferestrele urmează să fie asamblate din 2 secțiuni, însă ferestrele livrate sunt compuse din 3 secțiuni.

Din actele anexate la dosar și anume conform ofertei comerciale, rezultă cert că antreprenorul/intimatul produce acest tip de geam în două secțiuni și nu trei.

În temeiul art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Referitor la obiecțiile invocate în apel, cât și în prima instanță privind neadmiterea demersului privind tragerea la răspundere penală pentru falsificarea probelor din 05 iulie 2018 și numirea unei expertize grafoscopice din 28 martie 2019, acestea nu au relevanță și prima instanță corect le-a respins.

Invocarea faptului că Sergiu Moraru niciodată nu a semnat actul-cerere, în punctele: 4.1. Semnătura beneficiarului la recepția bunurilor și 5.1. Rubrica unde beneficiarul declară că nu are pretenții față de executarea deplină a contractului, declarând că sunt falsificate, nu pot fi reținute de instanța de apel.

La caz, instanța de apel a menționat că actul-cerere a fost anexat în două exemplare, de către apelantul/reclamant (f. d. 15) și de către intimat/pârât (f. d. 52)

Nici în unul din exemplare nu se conține specificația două secțiuni ale ferestrelor, fapt ce dovedește netemeinicia pretinselor neconformități. Or, serviciu necorespunzător este acel care nu corespunde cerințelor solicitate a fi realizate, fapt care nu a fost dovedit de către apelant.

Cu referire la prevederile art. 359 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de apel a considerat întemeiate și legale: încheierea protocolară din 13 noiembrie 2018 prin care s-a respins demersul privind tragerea la răspundere penală pentru falsificarea probelor și încheierea protocolară din 08 iulie 2021 prin care s-a respins cererea privind numirea unei expertize grafoscopice din 28 martie 2019.

Instanța de apel a apreciat ca fiind corectă și legală soluția instanței de fond privind netemeinicia pretenției înaintate cu privire la încasarea contravalorii produsului de calitate necorespunzătoare în mărime de 17 115 lei. În consecință, a respins ca nefondate și pretențiile cu privire la încasarea penalității și compensarea cheltuielilor de judecată pentru asistență juridică.

La 04 septembrie 2023, prin intermediul poștei electronice (Vol.II, f.d.1-2), Sergiu Moraru, reprezentat de avocatul Adrian Grosu, a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 25 mai 2023 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanței, pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului, recurentul a invocat dezacordul cu hotărârea instanței de fond și decizia instanței de apel, le consideră ilegale și pasibile de a fi casate în întregime, cu emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii în mod integral. Subsidiar, a solicitat casarea deciziei instanței de apel și trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, în cazul în care se va constata că eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Totodată, a afirmat că în cadrul judecării apelului, instanța de apel nu a adus argumente noi, ci doar a reiterat cele constatate de instanța de fond și instanța de apel nu a exercitat un veritabil control judecătoresc, însă a examinat superficial cauza. Neaplicarea legii care trebuia să fie aplicată, interpretarea eronată a normelor materiale, precum și aprecierea arbitrară a probelor este caracteristică ambelor instanțe inferioare.

Contrar celor invocate de către instanța de fond și instanța de apel, niciodată nu a semnat actul-cerere, în punctele: 4.1. Semnătura beneficiarului la recepția bunurilor; și 5.1. Rubrica unde beneficiarul declară că nu are pretenții față de executarea deplină a contractului. Dovadă a acestui fapt servește demersul privind tragerea la răspunderea penală pentru falsificarea probelor din 05 iulie 2018, demersul privind numirea unei expertize grafoscopice din 28 martie 2019 și demersul înaintat instanței de apel, la 14 ianuarie 2022, privind numirea expertizei grafoscopice, toate respinse. Raționamentul instanțelor inferioare precum că ar fi semnat actul-cerere în rubricile unde declară că nu are pretenții față de executarea contractului, paralel faptului că a solicitat numirea unei expertize grafoscopice pentru a demonstra că niciodată nu a aplicat semnătura în atare rubrici, se plasează în afara oricărei discreții și constituie o vădită violare a dreptului la un proces echitabil. Aceeași probă care o identifică ca fiind falsificată, instanțele inferioare în

loc să ofere suportul la stabilirea obiectivă a circumstanțelor prin dispunerea efectuării expertizei grafoscopice, au pus-o la baza motivării hotărârii judecătorești pentru a respinge acțiunea.

Recurentul a opinat că motivarea instanței de fond și instanței de apel precum că ar fi consimțit asupra ofertei comerciale nr. 191 din 18 iulie 2017, potrivit căreia proiectarea grafică a ferestrelor cuprinde 3 secțiuni pentru fiecare unitate, cu indicarea dimensiunilor pentru fiecare secțiune, iarăși se plasează în afara oricărei discreții, or, acesta este un înscris imprimat și prezentat exclusiv de către intimat, fără a avea semnătura sa aplicată. Intimatul putea prezenta orice anexă (i.e. oferta comercială) ar fi dorit și să motiveze că anume aceasta a fost opțiunea asupra căreia a consimțit. Drept urmare, oferta comercială care cuprinde proiectarea grafică a ferestrelor în 3 secțiuni, nici în una din formule nu poate fi considerată o probă pertinentă și concludentă care să demonstreze temeinicia obiecțiilor invocate de către pârât.

Constatarea instanței de fond și instanței de apel precum că ar fi consimțit asupra geamurilor instalate prin achitarea avansului rămas, pe lângă faptul că nu poate limita dreptul de a solicita returnarea produsului de calitate necorespunzătoare, nu poate nici fi interpretată în defavoarea sa, or, nu a renunțat la dreptul său legal de a restitui un produs de calitate necorespunzătoare.

Trimiterea instanțelor ierarhic inferioare la prevederile pct. 5.2. din contractul nr. 191 din 17 iulie 2017 și faptul că acestea pun în sarcina consumatorului notificarea neregularităților în termen de 10 zile, contravin prevederilor legii. Legea nr. 105 din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor, în redacția din 17 iulie 2017, cât și redacția actuală, nu prevede niciun termen (e.g. cu excepția termenelor de prescripție de 3 ani) în interiorul căruia consumatorul ar fi fost obligat să înainteze reclamația către profesionist. În atare circumstanțe, dacă instanțele de fond și de apel au sesizat că o prevedere din contract contravine prevederilor imperative ale Legii citate, acestea urmau să declare din oficiu nulitatea absolută a clauzei pentru a asigura protecția drepturilor consumatorului, făcând referire la prevederile art. 28¹ alin. (4) din Legea nr. 105/2003, precum și la prevederile art. 216 alin. (1), art. 217 alin. (1), art. 220, alin. (1) din Codul civil (în redacția până la 01 martie 2019). Astfel, instanța de fond și instanța de apel au comis o încălcare a normelor materiale, manifestată prin neaplicarea legii care trebuia să fie aplicată, temei prevăzut de art. 432 alin.(2) lit.a) din Codul de procedură civilă.

De asemenea, a declarat că instanțele inferioare au efectuat constatări contrar suportului probatoriu și au interpretat în mod eronat prevederile legilor materiale.

Motivarea instanțelor inferioare se bazează pe abstracții în afara oricărei discreții judiciare rezonabile, fiind expresia unei proceduri arbitrare și vădit neîntemeiate, care culminează cu adoptarea unei soluții prin abuz de discreție și respectiv incompatibilă cu art. 6 CEDO.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a dreptului la un proces echitabil, atunci când motivarea instanțelor naționale se bazează pe abstracții în afara oricărei discreții judiciare rezonabile și a statuat în cauza *Andelkovic c. Serbiei*, nr. 1401/08 din 09 aprilie 2013: „27. [...] Concluziile instanței nu au suport legal și au fost bazate pe abstracții în afara oricărei discreții judiciare rezonabile. Mai mult ca atât, conexiunea dintre faptele stabilite și legea

aplicabilă lipsește cu desăvârșire în procedura judiciară incriminată.”

În mod similar, în cauza Durlans c. Franței nr. 34553/97, paragraf 33-34 și 38, din 21 martie 2000, Curtea a stabilit o încălcare a art. 6 CEDO, în contextul în care a reținut că: „Curtea a constatat că Curtea Supremă nu a explicat poziția sa și nu a făcut distincție între raționamentul dezvoltat de reclamantă în fața celor trei instanțe. Absența oricărei alte motivație conduce Curtea la concluzia că singurul motiv pentru care Curtea de Casație a respins motivul în cauză a fost rezultatul unei erori vădite de apreciere.”

În cadrul dezbaterilor din instanța de fond, intimatul a prezentat și a anexat la materialele cauzei un înscris denumit „descrierea comenzii”, care conține semnătura personală la punctele 4.1., 5.1. și la rubrica, care se referă la faptul că în calitate de client (i.e. consumator) nu are nicio pretenție față de executarea deplină a contractului din 17 iulie 2017. Însă niciodată nu a aplicat semnătura sa. Astfel, consideră că intimatul și factorii de decizie din cadrul acestei companii, având cunoștință deplină de cauză că nu a semnat niciodată în rubricile menționate, au falsificat semnătura și au prezentat acest înscris falsificat în cadrul procesului civil, pentru a respinge acțiunea depusă, legată de prestarea necalitativă a serviciilor aferente contractului din 17 iulie 2017.

Recurentul a opinat că în pofida faptului că, din circumstanțele invocate reiese ferm necesitatea dispunerii unei expertize, instanța de fond și instanța de apel au respins demersul privind dispunerea efectuării expertizei.

Copia recursului declarat, prin scrisoarea datată cu 18 decembrie 2023, împreună cu copia încheierii din 15 decembrie 2023 a judecătorului Curții Supreme de Justiție, prin care s-a stabilit data examinării admisibilității recursului, au fost expediate intimatului, iar corespondența a fost restituită instanței cu mențiunea „nereclamat” (Vol.II, f.d.13-14).

Intimatul nu a făcut uz de dreptul său și nu a depus referință la cererea de recurs.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 25 mai 2023, iar cererea de recurs a fost depusă la 04 septembrie 2023, prin intermediul poștei electronice (Vol.II, f.d.1-2).

Materialele cauzei atestă expedierea copieii integrale a deciziei instanței de apel către participanții la proces la data de 04 iulie 2023, prin intermediul poștei electronice (Vol.I, f.d.239-240). Astfel, recursul este declarat în termen.

Prin Legea nr. 246 din 31 iulie 2023 pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție) au fost operate modificări în Codul de procedură civilă, care au intrat în vigoare la 01 septembrie 2023.

Recursul declarat de Sergiu Moraru, reprezentat de avocatul Adrian Grosu, a fost înaintat ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 246 din 31 iulie 2023 și urmează a fi examinat în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.

Examinând temeiurile recursului declarat de Sergiu Moraru, reprezentat de avocatul Adrian Grosu, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen; d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

În sensul alineatului (2) al aceluiași articol, temeiurile menționate la alin.(1) lit.d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(1).

Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție relevă că, examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

Din analiza recursului declarat rezultă că, Sergiu Moraru, reprezentat de avocatul Adrian Grosu, deși a depus recursul la 04 septembrie 2023, ulterior modificărilor survenite la temeiurile recursului stipulate în art.432 din Codul de procedură civilă, în vigoare din 01 septembrie 2023, însă nu a indicat niciun temei de drept conform noilor reglementări, referindu-se la temeiul prevăzut la art. 432 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură civilă, în redacția în vigoare până la 01 septembrie 2023, conform căruia se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

În context, Completul de judecată constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Mai mult, în conformitate cu art.442 alin.(1) din Codul de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art.432.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție învederează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în

afara controlului instanței de recurs.

În contextul prevederilor art. 432 alin.(2) din Codul de procedură civilă, în cazul invocării inclusiv în recurs de către recurent a temeiurilor menționate la art. 432 alin.(1) lit.d-f) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs verifică și sub aspectul dat, în special doar dacă au fost invocate în apel sau dacă pretinsa încălcare a avut loc în instanța de apel, ceea ce la caz nu s-a stabilit.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa constantă, statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, p.38, cauza Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (cauza Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (cauza Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (cauza Helmers c. Suediei, 09 octombrie 1991).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

Din considerentele redate, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat de Sergiu Moraru, reprezentat de avocatul Adrian Grosu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă, în vigoare la data depunerii recursului și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, art. 440 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Sergiu Moraru, reprezentat de avocatul Adrian Grosu, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Mariana Ursachi